

Святий Франциск з Асичу

Франциск був сином багатого купця Петра Бернардоне. Народився у 1182 р. в Асичі. При хрещенні отримав ім'я Іван Хреститель, але його батько, повернувшись з Франції, назвав сина Франческо. Власне це ім'я залишилось у нього назавжди. Франциск був веселим і вразливим, мав неабиякі здібності, особливо музичні. А безмежна щирість і великодушність зібрала біля нього всіх ровесників, які назвали його королем золотої молоді міста.

В юності Франциск вчився в парафіяльній школі при костелі святого Юрія, де добре вивчив французьку мову і трохи латини. Від 1196 року він працював у свого батька, помагаючи торгувати сукном. У 1202 році Франциск вирушив на війну між Асичем і Перуджією, там потрапив у полон, з якого повернувся хворим майже через рік. Коли ж одужав, то, покинувши веселі забави, почав задумуватись, як би міг здобути славу. Тому в 1205 році, отримавши від батька все необхідне для військової подорожі, знову зголосився до війська. Але, коли доїхав до Сполето, мав дивний сон, в якому Господь запитав його, кому краще служити: слугі чи пану. „Пану” - відповів Франциск і, поборовши сором, повернувся додому. Там розпочав покутне життя: в постах, молитві, допомагаючи прокаженим. У 1206 році

він вирушив як паломник до Риму, а там, зустрівши жебрака, обмінявся з ним своїм одягом, і як жебрак, цілий день стояв при вході до однієї з базилік, просячи милостиню.

Повернувшись з Риму, часто перебував на молитві в напівзруйнованій каплиці святого Дам'яна. І саме там одного дня почув голос Христа, який сказав йому ці знамениті слова: „Франциску, йди і відбудуй мій дім, що, як бачиш, попадає

в руїну”. Ці слова Франциск зрозумів дослівно. Тому, взявши з дому свої сукна, продав їх в Фоліньйо, а гроші віддав на відбудову каплиці святого Дам'яна. Але тоді в т р у т и в с я приголомшений і обурений батько, який затягнув Франциска на суд до єпископа

Асичу, звинувачуючи його у крадіжці грошей. Саме тут, у 1207 році перед єпископом Гвідоном II, Франциск прилюдно відмовився від „марноти цього світу”, віддаючи батькові весь одяг, який мав. Після того мовив: „Аж до цього часу я називав тебе на землі батьком, але тепер я вже зможу безпечно говорити Отче наш, що є в небі”. Після цих слів Франциск пішов з міста і почав жити як пустельник біля Асичу, служачи вбогим та відбудовуючи одна по одній три каплиці

продовження на 3 сторінці

Продовження, початок на 2 сторінці

(св. Дам'яна, св. Петра і Матері Божої Ангельської).

В свято святого Апостола Матея у 1208 році будучи на Службі Божій, Франциск почув слова з Євангелії: „Аходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилось Царство Небесне (...). Не беріть ані золота, ані мідяків до своїх поясів, ані торби в дорогу, ані двох одеж, ні сандалів, ані палиці” (Мт 10, 7, 9-10). Почувши це, Франциск зрозумів, що це є його покликання. А отримавши від єпископа дозвіл, він розпочав проповідувати і закликати до покути.

Незабаром у Франциска з'явилися перші учні, а було їх 12: Бернард з Квінтавалле, Петро Катані з Асичу, Егідій з Асичу, Сабінус, Морікус, Йоан Капелла, Филип Льонго, Сильвестер з Асичу, Йоан з Сан Констанцо, Барбаро, Бернард Віджілянте, Ангел Танкреді з Ріеті. Разом з ними він вирушив у 1209 році до Риму і отримав від папи Інокентія III усне затвердження першого Правил. Там теж Франциск отримав дияконські свячення.

І саме 1209 рік вважається роком заснування Чину Братів Менших.

Вільна воля в розумінні преподобного Франциска

Волю свого життя заключив святий Франциск у словах: життя Братів Менших полягає у тому, щоб виконувати святу Євангелію Господа нашого Ісуса Христа.

Його слова і життя мають своє джерело в житті Ісуса Христа, котрий Сам одного разу виразив це: „Іжа моя – волю чинити того, хто послав мене і діло його вивершити”. Чому святий Франциск, заносючи свої благання до Бога, не просив навіть про силу творити чуда, але, щоб чинити волю Отця, – те, що Йому подобається. „Всемогутній, Вічний, справедливий і милосердний Боже, дай нам, нужденним, чинити для Тебе те, про що знаємо, що цього прагнемо, і хотіти завжди того, що Тобі подобається, щоб внутрішньо очищені, внутрішньо просвічені і розпалені вогнем Святого Духа, могли іти слідами Сина Твого, Господа нашого Ісуса Христа”.

волю, про звільнення від усього того, що мішає хотіти так, як Бог. Хто вільний, той готовий. Таким став Франциск.

Воля чи свобода – це не пустота, це глибина, повнота, наповнення себе Богом, бо Він є найсвобіднішим, початком і кінцем. Бути вільним значить не тільки бути неприв'язаним до речей матеріальних, але і до самого себе: життя, ума, почуттів. Свідомість посідання будь-чого є злочиством, тому що людина немає нічого свого, все є даром: „Що маєш, чого б ти не одержав? Коли ж одержав, то чому вихваляєшся, неначе б не одержав?” Щоб бути францисканцем, треба спершу пережити визволення, треба стати свободним. Треба з цілою силою поставити питання: „Чого прагнеш від мене, Господи?” Та при цьому „ось я, пошли мене” (Іс 6, 8). Свобода, як видно, це не власна творчість, а просто дозвіл на дію Бога у своєму житті.

Про що молиться Франциск? Про

о. Андрій Заяц ЧБМ конв.

Свята Агнеса з Асичу, дівця II Чину святого Франциска (1198-1253)

Агнеса, молодша сестра святої Клари, народилася в Асичі у 1198 році. При хрещенні отримала ім'я Катерина. Була дуже побожною дитиною. Після того, як її сестра Клара стала монахинєю, сама зажагнула посвятитися Господеві. Тому, в квітні 1212 року, так як і Клара, втекла з дому, щоб реалізувати францисканські ідеали в монастирі в Пансо, що біля Асичу. Її родина за всяку ціну намагалася забрати Катерину із монастиря. Вона, однак, виявилася непоступливою. Правдоподібно, що саме завдяки цьому святий Франциск дав їй ім'я Агнеса, оскільки побачив у неї відвагу і постійність святої Агнеси, мучениці перших віків християнства.

У 1212 році святий Франциск, який зодягнув обох сестер в покутничі шати, запровадив Агнесу до монастиря святого Дам'яна. Там вона заяснила покорю, умиртвленнями, послухом, а перш за все любов'ю до Ісуса Христа, який являвся їй в постаті Дитятка.

У 1220 році Агнесу, було відіслано до Флоренції. Там вона стала настоятелькою монастиря Монтічеллі. Багато монастирів кларисок, наприклад в Падуї, Мантуї, Венеції, Кастел Флорентіно і Пенні, були щасливі з того, що могли мати її в себе в гостях. Агнеса де б не з'являлася, усіх заохочувала своїм прикладом і життям. Багато жінок пішло за нею.

Була при смерті своєї сестри Клари в монастирі святого Дам'яна. А сама Агнеса померла 16 листопада 1253 року. Її реліквії спочивають в базиліці

святої Клари в Асичі. Папа Бенедикт XIV канонізував її 15 квітня 1752 року.

Господи, Ти дозволив, щоб свята Агнеса, дівця, стала прикладом серафимської досконалості для багатьох дів; вчини, щоб ми на землі наслідували її чесноти і разом з нею раділи у небі. Через Ісуса Христа, Господа нашого. Амінь.

Підготувала Леся Штокало

Про святість святий Василій Великий

Через святість ми маємо любов до Святого Бога. Якщо ж завжди бажаєш бути сином всесвятого Бога, то хай святість прийме тебе за свого сина.

Ми повинні вибрати тільки небесний скарб, щоб у ньому було й наше серце. Бо написано: „Де є скарб твій, там буде й серце твоє”.

Віра в житті преподобного Франциска

Здається, що однією із серйозних проблем нашого життя є спокуса очевидності. Багато речей для людей є очевидними, тому що, власне такі є механізми фізики, біології, психології, соціології. Діється щось, тому що так має бути і все. Але ж насправді ніщо не мусить бути. Світ є таємницею і власне це людина втратила, почуття таємниці і того, що пов'язане з нею, бажання увійти в таємницю. Сучасна людина мислить так: є як є, нащо задумуватись, краще відразу діяти, щоб не запропастити того, що і так запропашено. Навіщо марнувати час?

Віра – вхід у таємницю Бога. Це не справа інтелекту, а життя, бо кожний розумний чоловік логічно визнає існування Бога, що Бог є. А віра – це дар, ласка, білет у Божий світ. Не кожний, хто вірить, вірить по-справжньому, „бо ж і злі духи вірують та тремтять” (див. Яків 2, 19).

Подивимось на Франциска. Він не закінчив семінарії, просто ходив до парафіальної школи, де вчився читати, рахувати, пару молитов і переляканого спог-

лядання на Господа Бога. Що він знав про правдивого Бога, живого, люблячого? Ходив до Церкви, давав милостиню до моменту, поки зустрів Бога, почув Його у Євангелії, у другій людині, у прокаженному, якого обійняв і потім їм служив. Франциск залишив свої плани і Бог в його житті ожив, і ніколи не помер, бо Франциск закохався в Нього і „захворів”, і очманів з любові.

Франциск зрозумів, що правдиве життя полягає в тому, щоб через віру відкрити живого Бога, відкрити Любов, якою є Він сам і відповісти на Неї любов'ю, тривати в Ньому силою віри. Зрозумів, що треба багато Божого світла, щоб не загубитися, але витривати через послух волі Бога. Про це власне молився під хрестом.

„Всемогутній, вічний Боже, просвіти темряву мого серця і дай мені, Господи, правдиву віру, непохитну надію та досконалу любов, зрозуміння і пізнання, щоб я виконав Твою святую й правдиву волю!”

о. Андрій Заяц ЧБМ конв.

Христос терплячий в членах тіла свого

Споконвіків Христос терпить у всіх „котрі є Його”. Він бо є Початком і Кінцем, скритим в Законі, а об'являючим Себе в Євангелії. Є Предивним Господом, завжди терплячим і тріумфуючим – у святих своїх (Пс 68, 36).

В Авелі був Він вбитий через брата, в Ної був висміяний через сина, в Авраамі був вигнанцем з батьківщини, в Ісааці був складений у жертву, в Якові був слугою, в Йосифі був проданий в неволю, в Мойсею змушений до втечі, у пророках Його каменовано і мордовано, в Апостолах переслідувано

Його на суші і на морі, у мучениках завдано Йому численні терпіння і неухально засуджено на смерть. Отож, завжди і тепер також, Він ніс на собі наші хвороби і брав на себе наші болі.

Справді, Він є завжди отим чоловіком, покритим ранами за нас і тим, що вміє зносити немочі, котрі без Нього не можемо і не вміємо перенести. Він в нас, повторюю за нас і в нас зносить злість світу, щоб її знищити, переносячи і могти удосконалити в немочі. І в тобі також зносить Він зневаги і в тобі ненавидить Його світ.

Молитва в житті преподобного Франциска

Для людини, що повірила, пережила визволення, Бог стає сенсом, джерелом і ціллю життя, єдиним поглядом і єдиною любов'ю. В такому разі молитва є люблячим шепотом, неустанною прославою і виразом захоплення. Молитва не є вже вбиванням часу чи нудьги, але люблячою, спонтанною konieczністю. Хтось, хто любить, хоче розмовляти, виражати свою любов всіма можливими способами.

Хто любить, хоче чути голос любленої особи, тому святий Франциск дуже сильно полюбив Слово Боже, бо воно було духом і життям (Йо 6, 64). Молитва творить

атмосферу побожності і це є важливим, не форма молитви, ані не сам спосіб.

Коли знаходився Франциск серед людей, то ставав дуже спокійним, немов би завмирав, коли ж відвідував його Господь духом особливої радості, то входив Бідачина до своєї келії, щоб ніхто не бачив його гарячої молитви до Бога. Коли знаходився у відокремлених місцях, то танцював, співав, плакав, бився в груди, розмовляючи голосно з Господом і еднаючись з Ним серцем і розумом. Про Франциска сказав його біограф, що він „не стільки молився, але став самою молитвою”.

о. Андрій Заяц ЧБМ конв.

Роздуми про рабство гріха

Тільки Ти, Господи мій і Боже, тільки ти є сильний. Тільки ти один є святий Ти, є святістю і силою усіх речей. Боже мій, прагну Тебе такого прославляти. Цілим серцем прагну зрозуміти і визнати ту велику правду, що Ти є не тільки Всемогутній, але що взагалі немає жодної сили, ані потуги, крім Тебе. Боже мій, якщо Ти є силою усіх духів, то яким же особливим способом Ти є моєю силою. О, наскільки ж це предивне та правдиве, що не маю жодної сили як тільки в Тобі. Відчуваю в глибині серця, що завжди, коли я є залишений самому собі, йду злою дорогою. Так як камінь падає на землю, коли його впустити, так моє серце і дух падають в безодню, якщо Ти їх залишаєш. Мусиш мене підтримувати своєю правицею, якщо маю тривати і не падати. Якщо дивним це є, а однак, яким правдивим, що всі мої

природні схильності керуються лінивством, смішністю, релігійним занедбанням, занедбанням молитви, любов'ю до світу, а не до Тебе, або любов'ю святості чи до панування над собою. Коли Ти є далеко, стверджую, що не вмю панувати над собою, хоча б і найбільше цього прагнув і знаходжуся у неволі власної самоволі, гордості, чуттєвості і самолюбства. З часом старий Адам стає в мені такий сильний, що я є вже тільки рабом. Визнаю, що це є зле, а однак так чиню. Гірко плачу над своїми оковами, але скинути їх не можу. О, яка ж це тиранія – гріх. Тяжке це ярмо, яке чинить мене калікою та який буде його кінець? Через Твої превеликі заслуги, через Твою всемогутню потугу благаю Тебе, Господи, даруй мені життя і святості, і сили. Святий Боже – дай мені сили, Святий безсмертний, дай мені витривалості.

John Henry Newman

Молитва

У забутому гірському храмі зберігалася ікона Богородиці, на зворотньому боці якої була написана одна молитва – молитва усиновлення. Ось вона:

Господи, допоможи мені бути приятелем усіх. Приятелем, що чекає і не нудиться, що приймає з добротою, що вислуховує без зусилля, що дякує з радістю. Приятелем, якого завжди можна знайти. Допоможи мені пропонувати іншим безкорисливу дружбу, випромінюючи радісний мир, Твій мир, Господи. Вчини так, щоб я був готовий підтримувати і приймати насамперед найслабших і покривджених. Таким чином я зможу помагати іншим відчувати Твою близькість, Господи ніжності.

Бруно Ферреро

Проведи три дні в монастирі

Від 1 листопада по 4 листопада 2008 року Божого в монастирі проводяться реколекції для хлопців віком від 12 до 22 років. Звертатися до о. Юстиніана 380968284713

Запрошуємо!

При нашій парафії продовжуються молитовно-біблійні адорації Євхаристійного Ісуса Христа кожної II п'ятниці місяця о 19.15 год. Остання була присвячена молитві на вервиці.

Розв'язуйся від терпіння – завв'язуючись у вервицю

ОГОЛОШЕННЯ

парафії св. Ап. Петра

Розпорядок Богослужінь у нашій церкві буде такий:

Щоденно: о 7.00 і 18.00 Служби Божі за здоров'я, а о 8.15 – за померлих.

Щосуботи: о 18.00 – Всенічне.

Після вечірньої Служби Божої щопонеділка – молебень до св. Клари, щовівторка – до св. Антонія Падевського, щосереда – до Пресвятої Богородиці, щочетверга – до св. Франциска, щоп'ятниці – до Христа Чоловіколюбця.

Щонеділі: о 6.30, 8.00 та 18.00 Служба Божа за здоров'я, о 12.00 Служба Божа для дітей, а о 18.00 – Служба Божа за парафіян.

У будні дні після ранішньої Служби Божої та щонеділі після Служби Божої за парафіян – вервиця.

Перед початком кожної Служби Божої є нагода до сповіді.

Кожного першого четверга місяця о 18.00 – Служба Божа для хворих і уділення Святої Тайни Єлеопомазання. Кожної першої п'ятниці місяця сповідь хворих по домах (адреси записувати в захристії).